

verési hirdetés.

batthy István és neje Barna södhitelzei választmánya részéről... Felelős szerkesztő: TISZAI DÁNIEL.

irderetés.

utca végén 3413. szám alomban katonai-laktanyában lévő „Mozdony” nevű lakás és pincével együtt, kezdve egy vagy több

zheni felőle a helyszínen állomossal.

179 1-2

UTAZÓKNIAK

zoló visszamegyek vétetnek és Bécst admarkt 7 sz.

176 1-2

alom társulat

kristánics természeténél fogva...

ESEREB.

24-ki közgyűlés óta törvényes számadásokra vonatkozóan...

incze Viktor,

társ. jegyző.

göpgyára

göpgyára

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

ARIUTSZ.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve: Egy évre 10 forint — kr. 1/2, fél évre 2 forint 50 kr. Fél évre 5 — „ Egy évre 10 „

Előfizetheti helyben:

Telegr. K. Lajos könyvkereskedésben s a szerkesztőségben. — Egyébut a postahivatalok útján.

Hirdetési díj:

Ötshasbas petisörért 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szintén több ízbeni hirdetések, alkuz szerint a legolcsóbb árért.

Debreczen május 22.

A debreczeni függetlenségi párt, mint mindenfelé széles e hazában, úgy itt is megdöbbenve vevén hírt azon egyezmény felől, melyet a kormányelnök és társai Bécsben megejtettek; mint jó hazafiaktól megvárni lehetett, nem késett azonnal megragadni a véss elhárítása szempontjából azon fegyvert, melynek használatát alkotmányos törvényeink megengedik.

Közönyében meghuzta a vészharangot, figyelmeztette a közönséget jó előre azon bilincsre, mely a bécsi alkutál a közigazgatás terén önfiait által kövacsolatik számára, és ez alkalomból — nehogy az a kislelkű megjegyzés ismétlje magát a szabadelvűek köréből, hogy — hiszen nem szeretjük azt az alkut, csak hogy ne az ellenék kezdeményezze volna a mozgalmat, felhívott Debreczen város polgárait, hogy párt-színezet nélkül rendezzenek egy népgyűlést, s adjanak alkalmat a polgároknak, hogy e fontos és hazánkat legközelebb érdekli kérdésekben felvilágosíttatván, engedtessek alkalmat a polgári közvélemény nyilvánulásának. E felhívás azonban eredmény nélkül bangozván el, ugyancsak a függetlenpárti polgárok a legtisztességesebb módon és fájdalomssággal hangokon hívták fel a város polgármesterét, hogy mint a város feje és a polgárság atyja tegyen lépéseket egy népgyűlés megtartására. Csak miután a polgármester tagadó válaszárol tudomást vón, érezte magát indíttatva arra, hogy most már, miután más mód nem mutatkozik, a függetlenségi párt tegye azt, a mi általában a város lakosai közül mindenkit egyaránt érdekel, és folyó hó 21-ik napjára a kérdések tárgyak feletti tanácskozás céljából egy népgyűlést hívjon össze és rendezzen, de nem mint párt, hanem mint hazafiak, kik a közveszedelem idejében, mint hű honfiakhoz illik, a szeretet, s a béke jobbját készk megmutatni eddigi politikai ellenségeiknek, hogy váltve védekezzenek a közös baj, a közös nyomor elhárítására.

Es Debreczen város polgárai megértették a szomorú idők által felszínre kényszerített körülmények intő szöszatát s a kijelölt napon, azaz vasárnap délelőtt megtartották a népgyűlést oly szép rendben, oly példás komolysággal, melyhez hasonló nem tudunk képzelni sem e hazában.

Minket azonban legkevésbé lepett meg a népgyűlésen megjelent 7, vagy 8 ezerre menő száma a polgároknak, daczára annak, hogy a földbírtokosok, kik a legnagyobb számot teszik ki, a terményeiket megsemmisítő fagyos évek következtén a leghalagoltabb kedélyben voltak. Mert a Budapestrol általunk meghívott és a szeretet- és ragaszkodásnak netovábbját bíró honpolgárok Hely Ignác és Verhovai Gyula urak, csaknem belopni kellett megérkezniük szombaton az indóháztól, hogy a tüntetésnek még látszatát is el lehessen változtatni, és mégis ezek varták őket az indóháznál, s éljen riadal közt kísérték a kocsiakat, úgy, hogy a város ház térén hullámlzó néptömeg nem is részesülhetett azon szerencsében, hogy szeretteit színről-színre láthassa az nap, mert az érkezők sebehajátással miklós utcán eltűntek a Gálócsi nyájás hajlékában.

Másnap, azaz vasárnap reggel következő rendben tartott meg a népgyűlés: Gálócsi ur lépett fel a szószékre, elmondván a népgyűlés célját és a polgár alkotmányos jogait fejtegetvén röviden szabatosan, felhívta a polgárokat a gyűlés tartamára elnököt és két jegyzőt választani. Elnöknek Gálócsi, jegyzőknek Tiszai Dániel és Veress László urak egyhangú felkiáltással megválasztattak.

Elnök a gyűlést megnyitván felhívta a polgárokat, hogy azok, kik szónokolni akarnak pártkülönség nélkül jegyeztessék be magokat, de miután senki nem jelentkezett, felkérte Hely Ignác urat, hogy lenne szives nézetét feltárni a hallgatók előtt. Az emeletes házak ablakai, erkélye zsufolva voltak a felvont figyelmű hallgatók által, s valódi népszerű magyarázatos beszédét bámulatra méltó figyelemmel és helyesléssel fogadták. Hely Ignác beszédét, mely népszerű voltánál fogva

páratlan a maga nemében és tételei megzafolhatlan, számokkal bizonyítottak, alább veszik olvasóink szörol-szóra. Ot követte a szószéken Verhovay Gyula ur, s tizes s velőkigható szavait, mint egy benyelmi látszott a közönség, ne hogy annak csak egy hangját is elrabolja a hús légáramlat, közöljük szörol-szóra.

Az általános helyesléssel és lelkesedéssel fogadott beszédek után elnök Gálócsey lépén a szószékre, megegyezzer felhívta az ellen véleményen levőket, hogy álljanak ki a sikra nyilant, szives készséggel nyujt alkalmat véleményük nyilvánítására, e levén a férfias, hazafias cselekmény, nem pedig a zugba bújatott és sötéten titkosan üzött ámitgatás. Nem mutatkozván e másodsori felhívásra sem egyetlen egy ellenvélemény sem, kimondta a gyűlés azon határozatát, hogy a bécsi alkut ellen kényezze fog a képviselőház előtt, a három választókerület képviselőihez pedig levél menesztetik, melyben, ha jelenlegi álláspontjuk el nem hagyják, tölük a bizalom megvonatik. Jegyző T. e levelet hevenyében elkészítvén, elnöki felhívásra azt felolvassa, a népgyűlés pedig rámondta az áment. Derecske és H.-Böszörmény küldötték által képviselőik közülük megjutott a népgyűlés.

Hogy mily horderóval fog birni e népgyűlés határozata az alfoldón, meg fogja mutatni a következés. Ha Debreczen város lakossága a választásoknál nem követvén személy politikát, a bihari pontok alapján választotta volna képviselőit, állíthatni véljük, hogy az alfold követte volna példáját. Most is azonban, miután minden jel arra mutat, hogy mint előre hinni bátorokdánk, félre dobja a nyomorult vakondok politikát, és nemes lelkiületéhez hűen felbredve egytől egyig lethargicus állapotból, ismét egyléssz, mint ezélt, és az egyetértés, összetartás hatalmas erejével a neki jutott dicő szerepet fényesen fogja megoldani, mint ezélt tévé, míg képviselői a testvéries egyetértés épületébe be nem dobták a vizsálykanóczát.

Előre polgártársak! ezer és ezer ez és kebel tárul felétek, fogadjátok a két nagyszerűséghez méltóan szerető polgártársaitok karát és boruljatok a szeretettől dobogó keblekre, melyek titeket testvéri szent indulattal üdvözölnek. Jöjjetek és kiálltok együtt egy hanggal, hogy éljen Debreczen város felvilágosodott polgársága, éljen az önálló magyar bank és külön vámtérület eszméje s váljék ténynyé, mindnyájunk hasznára és örömére.

T. D.

Gálócsi Gusztáv

elnök a következő beszéddel nyitotta meg a népgyűlést.

Mélyen tisztelt népgyűlés! A szerencze minket többet magammal együtt ért, hogy önököt e mai napon egybe hívtattuk, mindelelőtt pedig tartuk meg a rendet, legelőször is a jelen pillanatra mi a népgyűlés tart, válasszon elnököt és válasszon két jegyzőt, kik felelősek jegyezni a szónokokat és határozatokat, a miket itt a mélyen tisztelt népgyűlés határozni fog; kérem tehát méltóztassanak legelőször is elnököt választani. (Általános felkiáltás: Eljen Gálócsi Gusztáv a népgyűlés elnöke.) Tiszai Dániel, és Veress László jegyzőkül megválasztattak.

Mélyen tisztelt népgyűlés! Az alkotmányos országunk legsarkalatosabb pontja az, hogy „senmit rólunk, nekünk”; azaz, hogy mindenkinek, ki e hazának polgára, van joga a hazai törvényhozásban résztvenni, a hazának alkotmánya az, hogy a törvényt maga határozza meg, a képviselőket választják azok, a kik törv. szerint erre felvannak hatalmazva, hogy választók legyenek azon választók pedig képviselik azokat, kik a törv. értelmé szerint nem választottak; tehát a kik a hazának polgárai vagyunk, mindnyájunk a törv. hozzászá befolyunk és beleszólásunk van; a hajdani megyei életben az volt szokásban, hogy a megye az ő követeinek irásában adott utasítást, hogy és miképen viseljék magukat az országgyűlésen. Most ez megváltozott; a képviselő tartozik megmondani, hogy miként akarja hazáját védeni és a hazának jó törvényt hozni. Itt kérem alásan hazánk szösz jövéje van szösznyegen, itt két tárgy van a mi leginkább foglalkoztatja hazánkat, amely nélkül mondatom, hogy üdvösség hazánkban nincsen; az egyik a bankügy, a másik az önálló vámtérület. Nekem ezt megemlítenem szükséges volt, hogy mindenki által az, azokat az általunk meghívott központi függetlenségi pártunk 2 tagja elfogja beszélni; továbbá nem csak ok, hanem felszólítok mindenkit, a kinek szöszéka van és hi-

vatást érez magában a vámtérület mellett v. ellene felszólalni, méltóztassanak tehát szöszni, és akkor azokat összevetve, a nép határozni fog és azon határozatot írásba fogjuk tenni és felterjesztjük az illető helyére. (Hosszas eljenzés.) És kérem méltóztassanak bejelenteni magokat előszóval hogy kik akarnak nyilatkozni e tárgyban és hozzá szöszni. Mélyen tisztelt népgyűlés! — Azok kik itt szöszölni akarnak, akár helyeslik, akár nem, jelentésk fel magukat hogy feljújuk és rendszerint menjen azoknak szöszölnök. — Méltóztassanak magokat bejelenteni. — Itt kérem alásan legelőször feljegyzeztette magát tektes. Hely Ignác ur, a képviselőház egyik tagja, ki szintén egyik legnagyobb tényezője a törvényhozó testületnek; a másik pedig Verhovay Gyula ur, a kit mindnyájunk ismerünk. (Hosszas eljenzés.) En legelőször is felkérem Hely Ignác képviselő urat, hogy méltóztassék e szószékre feljönni és előadni a szösznyegen levő dolgot. (Eljen Hely Ignác.)

Hely Ignác

országgyűlési képviselő beszéde.

(Szöszni nem akaró éjen. Halljuk!) Uram! Debreczen város polgárai! Fogadják mindenekelőtt üdvözetemet egy a magam, mint otthon maradt elvbarátim nevében, a kik sajnálták, hogy szives meghívásukat nem követhették, miután az orsz. gyűlésen jelenleg meglehetősen fontos tárgyalások folynak, úgy hogy lehetetlen volt többeknek közülük eljönni. Szinte örömmel látom önököt ilyen roppant nagy számmal e mai napon itten összegyűlvén.

Nem vagyok ezáltal meglepetve, tudtam, el voltam arra készülve, mert lehetlenségnek gondoltam, hogy akkor, midőn ily fontos kérdés kerül szösznyegre, melytől Magyarország élete, vagy halála függ, tudtam, hogy akkor Debreczen város polgárai közöttökben nem maradhatnak. E fogom mondani a legnagyobb rövidséggel nem annyira azt, hogy az országgyűlésen eddig e kérdésben mi történt; mert hiszen hála istennek, még kevés történt, de elfogom mondani különösen azt, hogy mi fog történni ezentúl, mikor ezen törvényjavaslatok szösznyegre kerülnek, ha időközben a magyar nemzet össze nem szedi egész erejét és oly nyomonozást nem szakorol képviselőire, vigyáznak arra, hogy elhárítsák Magyarországról azon veszélyt, mely fenyegeti azt azon esetre, ha ezen törvényjavaslatok törvénygyé válnak. Méltóztatok tudni tisztelt polgártársaim, hogy 1867-ben a mikor az egységessé létejt, meglett köze egy kereskedelmi és vámszövetség is, melyben ki lett mondva, hogy amár Magyarország és Ausztria politikailag egy nagy monarchiát képeznek, de kereskedelmileg és vámgügyi tekintetben egészen két önálló független állam, de mert szomszédságban vannak egymással, és mert sok a kereskedelmi és iparösszeköttetés a két állam közt: barátságos szövetségre fognak lépni 10 évről 10 évre, oly annyira, hogy ez az egyik vagy másik állami érdeknek megfeleljen, ha a 10 év lefolyik, sőt az első 5 év ha lefolyik is, és az egyik, vagy másik állam meggyöződik arról, hogy ez a szerződés ráneve iparára, kereskedelmére és földmívelésére nézve káros, akkor kimondja maga a törvény, jogában áll azon állami azon szerződést felbontani, megpróbálni az újabb egyezséget jobb feltételek alatt, és ha keresztil vinni nem lehet, jogában áll ezen államnak önálló vámtérületet felállítani, sorompót állítani fel a két ország közt. (Eljen.)

Ezt mondja ki világosan az 1867-iki törvény és ez képezte a volt deák pártunk legnagyobb büszkeségét, mert mindig azt mondogta, igaz, hogy mi fontos politikai jogokat feladottunk, de tettük azért, hogy megmentjük Magyarországot angyi jöllétét, és azért kikötöttük a szerződésben, hogy anyagilag fenntartjuk függetlenségünket elannyira, hogy akkor egész szabadon rendelkezünk. (Eljen.) Na most mi történt? A törvény által előszó-bott idő lefolyt, a kormány alkudozásokra lépett a bécsi kormánnyal, hogy ezen szerződést váltóztassuk meg, miután meggyöződtünk az egész ország róla, hogy ez rendkívül nykárára van a nemzetnek. (Igaz! Ugy van!) Hosszu hónapokon át tartottak az alkudozások, nyugtalanul várta az egész nemzet, leste napról-napra, óráról-óra a híreket, melyek jöttek, hol Pestrol, hol Bécshől, titokban folytak az alkudozások, lehetlenség volt bármit is megmondni, akárhányszor interpelláltak a kormányt az országgyűlésen, mindig azt mondogta, hogy mi az alkudozások folynak, erről nyilvánosan nem beszél; természetesen annyival inkább növekedett a nemzet kíváncsisága; midőn végre az alkudozások befejeződtek, a miniszterium haza jött, megjelent az országgyűlésen; folyó hó 20-án megkezdttük az országgyűlési tárgyalásokat, az elnök előadta, miköcsda tárgyalások kerülnek most napirendre, minderről volt abban szó, csak arról nem, a mi legfontosabb, a mi a nemzetre nézve élet kérdése, hogy mi történt Bécshen, hogy miben állapodott meg a kormány. (Itt a hiba. Közbe szöszölnök.) Ekkor mi felszólaltunk az országgyűlésen és azt mondotuk:

hogy miért nem tesz a miniszterelnök jelentést arról, — hogy minő vége lett a bécsi alkudozásoknak? — Ekkor a miniszterelnök a kormány nevében ezt felelte, hogy a kormány semminemű jelentése nincs, hanemha ezen alkudozások alapján, melyek Bécshen belettek fejezve, megfogja csinálni a tárgyalásokat, azok majd összel befoja terjesztani az országgyűlésnek és akkor joga lesz minden képviselőnek hozzá szöszni, mindazonáltal monda, ha

valaki interpellálni fog engem, akkor válaszolni fogok; ekkor mi megértettük, hogy mi a kormányának a célja, a célja t. i. az volt, miután előre tudta, hogyha most mindjárt tárgyalásra kerül a dolog, ez alkudozást, mely rosszul lett megköve, a ház többsége meg nem szavazná; ezt végkép akarta kikerülni, hogy valaki intézvén hozzá interpellációt, erre ő felel, a ház többi tagjainak nincs joguk hozzá szöszni, csak az interpellálóknak, — akkor a ház tudomásul veszi és akkor ő nyugodtan átéli ezen néhány óraopot, mert a többség beleegyezett, mielőtt tudomásul vette. Hogy a kormány ezen célját megakadályozni, hogy ezen törvényt megküszitani, hogy azon fontos tárgyban az orsz. gyűlés egy képviselő felszólalására 5 perc alatt határozatot mondjon; — mi abban állapodtunk meg, hogy igenis interpellálni fogja egy képviselő a minisztert, de előnké fogja jeleníteni, hogy bármit feleljen a miniszter, erre nem fog vissza felelni, nem fog ítéletet mondani, egyszerűen tudomásul fogja venni, mert ezen dologban az ítélet monda a nemzetet illeti, — annak pedig idét kell engedni, hogy ismerje meg és bírálja meg, akkor mondja meg, hogy akarja-e, vagy sem. (Eljenzés.)

Es így cselekedttünk Simonyi Ernő barátom interpellációt intézett a miniszterelnökhöz, hogy miben állapodtak meg Bécshen. A miniszterelnök elmondta. Ez volt az, amit mi igen ohajtottunk, — hogy hivatalosan legyen elmondva, hogy miben történt a megállapodás és erre nem feleltünk semmit, ezt kívántuk tudni, a bírálatot feltartjuk a nemzet számára, mi egyszerűen tudomásul vesszük. (Eljenzés.) És ezáltal tudomásul vette az egész ház, ellet érve az a cél, hogy tudomásul vettük, nem monduink most rá semmit, majd ítéletet fog mondani felette a nemzet. (Eljen.)

disputálni, ez szent, ez szám, a melynek nincsen igénje vagy nemje. — De hogy általánosságban megérthesse mindenki, hogy milyen ezen viszony, miután lebetelt minden egyes árucikkre kiterjeszkedem, elég feleltemen azt, hogy Magyarország összes kivitele, t. i. háiban, szösz mindeleftele termékek ki visz az országból, az meg 300 millióra egy esztendőben; tehát mi kapunk 300 milliót; de a behozatal, a mi portéka be jön Ausztriából mit bevezessék ök tölük, — felmegy 480 millióra; tehát mi pótolunk minden évben 180—180 millió forintot; adunk ki olyan pénzt, a mi az országban maradna, ha önálló vámtérületünk volna. És mindez meg nem elég! azon fenálló szerződés szerint, melyet most a kormány megújít 10 esztendőre, Magyarország követtett adóját, pl. a söradót, a dohányt, a belyegeket mind egyformán meghatározatni, egyformán rendezni Ausztriával, a mi olyan áncz a mi kezünkön, hogy valahányszor szó van arról, hogy az állam kincstárjövédelmét szempontirani kell, a kormány kénytelen az egyes adóhoz folyamodni, mert másköz, az indirect adóhoz nem nyulhat, ha csak Ausztria bele nem evezik, hogy az ott is így legyen. Ha meggondoljuk, hogy minek gazdag dohánytermelésünk van és mégis kénytelenek vagyunk a dohányt oly módon kezelni, mint Ausztriában; nemcsak, hanem a mi drága jó magyar dohányainkat, melyet ez előtt Európának minden tántonyárból kerestek, vettek, mi törvény szerint kénytelenek vagyunk Ausztriának adni azon ar, mint a menyinyibe itthon nekünk került. Felesleges egyébiránt igen tisztelt polgártársaim, hogy én adjam elő, hogy Magyarországra mennie káros ezen szerződés, felesleges azért, mert hiszen mindegyik polgár érzi, éri saját javán, éri mibelyében... mindeutott; de felesleges azért is, mert hiszen ez a kormány maga bevaltotta, sőt bevalja mai nap is, nem tagadja, hogy ezen egyezsér magyar orsz. Magyarországra nézve — káros, hanem csak azt mondja, hogy valamilyen mégis jobb a másköz. (Derültésg.)

En azt hiszem, lehet, lehetnek emberek Magyarorszában, kik azt mondják, hogy mi minden ar Ausztriával a lehető legrosszabb szerződésben akarunk lenni, belátjuk, hogy ez nagyon káros, hogy ez igen rossz, de nekünk még is Ausztriával kell maradni, ez értelm, ez személypolitika, hanem hát értem, de ha valaki azt akarja mondani, hogy ez nem káros Magyarországra nézve, hogy lehet még aztán is tovább menni, ezt nem értem; mert ez oly dolog, mintha kévszeríteni akarnánk egy 3 éves kis gyermeket, hogy egyformán létejt pártj egy nagykorú férfival. (Ugy van! Igaz!) Méltóztassanak megengedni, hogy amár nagyon közönséges hasonlat, de miután úgy is megvilágosítja jól ezen helyzetet, hogy elmondjam azt, amit már egyszer elmondtam másutt, a mit észrevettem tavaly nyáron, midőn lent a Balaton vidékén jártam, épen egy népgyűlésre mentem akkor is; este járhattam ott a faluban s elmentvén egy közönséges falusi gazda előtt, láttam, hogy egy vén asszony ott áll, ki a libát maga köré gyűjtötte, hogy etesse; miután a fővárosban azt ritkán látom, megállottam és nézgettem, midőn láttam, hogy az asszony hátra megy a csűrbe és viszájon egy rettettes toszus deszkával a hátán. Nem birtam tovább ellenállani, s kíváncsian közeledtem ezen asszonyhoz s mondtam: „Némémaszony, magyarára meg nekem, hogy mit csinál itt ezen hosszú deszkával?”

Uram! En etetni akarom libámat, de vannak itten nagy és apró libám, ha együtt hagyom őket, a nagyok elszedik az aprók elől, közből teszek deszkát, külön választom őket, és így ezek is jól laknak, am azok is. (Zajos derültésg.) — Mikor onnan elmentem, gondoltam magamban: lám ennek az egyszerű asszonynak mennyivel több esze van, mint nély híres államférfiunk. (Derültésg.) Mig az a híres államférfiunk nem akarja belátni, hogy Ausztria nagy libája okvetlenül elfogja szedni az élt Magyarországról apró libái elől, mi kell tehát tenni, azt, amit tett az egyszerű asszony, sorompót tenni a két ország közé, és akkor meg fog élni a nagy liba és az apró liba is. (Hosszas eljenzés.)

Nem kevésbé fontos tisztelt polgártársaim az a másik kérdés, melytől ezeken alkudozások tárgyát képezte: a b a n k kérdés; — erről is felesleges sokat mondanom, hiszen boldognak mondhatja magát ezen roppant nagy tömegben egy polgár, ha azt mondhatja magáról: én soh'sem kerültem uzsorás kezébe, ez a ritkaságok közé tartozik mai nap. (Derültésg.) Mi okozta ezen rettenetes nagy uzsorát, melynek Magyarországra nagy része már is martalékol esett? Az a körülmény, hogy a magyar nemzetnek nincs saját jegykibocsátó bankja, elannyira, hogy mikor önk elmennek itten egy bankrhoz, hogy annak egy váltót leszámitoltsanak, kertesmes, hogy ennek a bankjának sincs kertesmes banyája, ő tul ad ezen váltót, oda adja egy banknak, ennek sincs saját pénze, mert ez kapja Bécshől az osztrák nemzeti banktól; nyerni kell az első bankárnak, nyerni az itteni banknak és így az az ember, ki itten felvesz 10 forint, kénytelen lesz mindeniknek néhány százalékot fizetni és így felmegy 15, 20, 40, 60 szöszal a végzetelenségig. (Ugy van. Igaz. Helyes.) Ezt annyira által érezt az egész nemzet, hogy nem volt a múlt választás alatt talán egy képviselő sem, ki programmagjaiban ne foglalta volna, hogy ön állító b a n k o t akar, hiszen ez valósgos szösznyeg, botrány, hogy egy nemzetnek, hogy államnak, melynek első joga a pénzverés, a pénzkidás, hogy ne legyen joga saját biztosítéka mellett saját firmája, vagy

